

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 U 016496 25 U 2
Datum, 08.01.2026. godine

Kantonalni sud u Zenici po sudiji Ahmetović Hilmi, uz sudjelovanje zapisničarke Mandžuka Jasmine u upravnom sporu tužiteljice Č. D. iz Z., sa trenutnim prebivalištem u F. ... , ..., zastupan po punomoćniku advokatu Vukici Marjanović Suljić iz Zenice protiv rješenja tuženog organa Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar broj FZ3/8/1-31-1-996-12/24 matični broj ... od 23.10.2025. godine, u predmetu ostvarivanja prava na srazmjernu starosnu penziju, odlučujući o tužbi od 28.11.2025. godine, donio je dana 08.01.2026. godine sljedeću

PRESUDU

TUŽBA SE ODBIJA KAO NEOSNOVANA.

Obrazloženje

Tužiteljica D. Č. iz Z, sa trenutnim prebivalištem u F, zastupana po punomoćniku advokatu Vukici Marjanović Suljić iz Zenice podnijela je dana 28.11.2025. godine Kantonalnom sudu Zenica tužbu kojom pokreće upravni spor protiv rješenja tuženog organa Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar broj FZ3/8/1-31-1-996-12/24 matični broj ... od 23.10.2025. godine kojim je u ponovnom postupku odlučivanja po žalbi tužiteljice od 04.08.2024. godine izjavljenoj protiv zaključka Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar – Kantonalna administrativna služba Zenica broj FZ7/2/1-31-1-58253-23/22 matični broj ... od 05.07.2024. godine, a nakon donesene presude Kantonalnog suda Zenica broj 04 0 U 016496 25 U od 11.07.2025. godine, žalbu tužiteljice odbio kao neosnovanu.

U svojoj tužbi tužiteljica ukazuje na donesenu presudu Kantonalnog suda Zenica broj 04 0 U 016496 25 U od 11.07.2025. godine, te da je suština zahtjeva iz žalbe i tužbe tužiteljice da smatra da je stekla pravo na penziju sa navršenih 65 godina života, a prema propisima koji važe u BiH, te ukazuje na upute iz navedene presude, te da tuženi organ u ponovnom postupku odlučivanja po predmetnoj žalbi nije primijenio načelo pomoći neukoj stranci iz člana 15. Zakona o upravnom postupku već je izjašnjenje tužiteljice bez obzira na sadržaj žalbe ponovno smatrao žalbom na zaključak a ne na rješenje.

Nadalje, tužiteljica ističe da je osporeno rješenje zaprimila 14.11.2025. godine i da tuženi organ nije postupio po uputama iz navedene presude niti po članu 15. Zakona o upravnom postupku, niti je objasnio tužiteljici šta znači rješenje a šta znači zaključak, iako je očigledno a iz sadržaja na koja povrijeđena prava se neuka stranka žalila, bez obzira na stav sud tuženi organ je ipak dao odgovore na navode žalbe koji se odnose na sticanje prava na starosnu

penziju te dao svoj stav o sticanju istog prava analizirajući rješenje od 05.07.2024. godine te je tuženi organ zaključio da je rješenjem od 05.07.2024. godine prvostepeni organ tužiteljici priznao pravo na srazmjernu penziju sa danom 01.05.2023. godine a nakon prestanka osiguranja u Francuskoj, pri čemu tuženi organ obrazlaže odredbu člana 96. i 106. stav 1. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju FBIH.

Također tužiteljica ukazuje i na dosadašnju praksu Kantonalnog suda Zenica iz presude broj 04 0 U 015089 23 U od 18.12.2023. godine, te ukazuje da je istom presudom decidno obrazložena tematika sticanja prava na srazmjerni dio penzije u sličnom slučaju, pri čemu se tužiteljica poziva i na presudu Ustavnog suda FBIH broj U 36/18 od 12.11.2019. godine.

U pogledu činjeničnog stanja tužiteljica navod da iz spisa proizilazi da je ista dana 22.10.2020. godine navršila 65 godina života i da je postupak za priznavanje prava na srazmjernu starosnu penziju pokrenut od strane nosioca osiguranja iz Republike Francuske dana 01.05.2023. godine kada je u Francuskoj stekla pravo na penziju, te da je tužiteljica podnijela zahtjev za ostvarivanje prava na starosnu penziju u FBIH 25.10.2022. godine, a zatim i 29.01.2024. godine sve zbog nemogućnosti dobijanja informacija niti kontakata sa prvostepenim organom, te da je zbog različitih propisa stekla pravo na starosnu penziju u Francuskoj sa 67 godina i 6 mjeseci starosti 01.05.2023. godine, te da je to datum od kojeg tuženi organ tužiteljici priznaje pravo na starosnu penziju u BiH iako po propisima BiH pravo u našoj državi stiže sa navršenih 65 godina života, te da prvostepeni organ a i tuženi organ nisu utvrdili činjenicu koliko ukupnog staža osiguranja je tužiteljica imala na dan kada je napunila 65 godina života, ali je očigledno iz stanja spisa da je radom u Francuskoj ispunila uslove iz člana 40. Zakona o penzijskom i invalidsko osiguranju FBIH.

U prilog ovakvoj činjenici su i stavovi stručnog aktiva tuženog organa broj FZ3/3/2-05-7-48-11/18 od 05.11.2018. godine a koji su sačinjeni po preporukama interne revizije i koji se odnose na zahtjeve na koje se primjenjuju međunarodni ugovori, pa zbog svega naprijed navedenog tužiteljica smatra da je činjenično stanje u ovom upravnom predmetu nepravilno utvrđeno te je došlo do nepravilne primjene materijalnog prava, zbog čega predlaže Kantonalnom sudu Zenica da donese presudu kojom će predmetnu tužbu uvažiti, osporeni akt tuženog organa poništiti kako bi tuženi organ u ponovljenom postupku pravilno utvrdio činjenično stanje i na osnovu istog donio pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku.

Tužiteljica u svojoj tužbi traži i naknadu troškova upravnog spora koji se odnose na sastav tužbe u ukupnom iznosu od 1.120,00 KM, uvećan za PDV 17% što iznosi 190,40 KM, te traži naknadu ukupnih troškova za sastav tužbe u ovom upravnom sporu u iznosu od 1.310,40 KM.

Uz svoju tužbu tužiteljica je ovome sudu dostavila dokaze na kojima temelji navode iz svoje tužbe i na osnovu kojih smatra da je predmetna tužba osnovana.

Dopisom broj FZ3/8/1-31-1-996-16/24 matični broj ... od 18.12.2025. godine tuženi organ je dao odgovor na tužbu u kojem navodi da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon niti lični interes tužiteljice zasnovan na zakonu, radi čega ostaje kod rješenja u cijelosti i predlaže da se tužba odbije.

Uz odgovor na tužbu tuženi organ je ovome sudu dostavio sve spise koji se odnose na ovaj predmet radi odlučivanja po tužbi od 28.11.2025. godine.

Ocjenjujući pravilnost i zakonitost osporenog akta tuženog organa u granicama zahtjeva iz tužbe sukladno odredbama člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, sud nalazi da je tuženi organ u ponovnom postupku odlučivanja po žalbi tužiteljice od 04.08.2024. godine podnesene protiv zaključka prvostepenog organa od 05.07.2024. godine donio pravilno i na zakonu zasnovano rješenje kojim žalbu tužiteljice odbija pravilno zaključujući da ista nije osnovana, pri čemu je tuženi organ prvenstveno vodio računa o odredbi člana 57. Zakona o upravnim sporovima i obavezujućim uputama i primjedbama iz presude Kantonalnog suda Zenica broj 04 0 U 016496 25 U od 11.07.2025. godine, te sud nalazi da je tuženi organ pravilno prihvatio da je činjenično stanje u ovom upravnom predmetu pravilno i potpuno utvrđeno te da je prvostepeni organ pravilno postupio kada je svojim zaključkom koji se žalbom osporava zahtjev tužiteljice odbacio jer nema uslova za pokretanje upravnog postupka, odnosno tuženi organ je pri tome vodio računa o odredbi člana 15. Zakona o upravnom postupku, te odredbi člana 67. stav 1. i 242. stav 2. Zakona o upravnom postupku, na koje odredbe je upravo sud ukazao u svojoj presudi, te je tuženi organ na ovako pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio odredbe materijalnog prava odnosno odredbe Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju (Službene novine FBiH broj 13/18 i dr), pa donoseći rješenje kojim žalbu tužiteljice odbija kao neosnovanu tuženi organ istim rješenjem nije povrijedio odredbe Zakona o upravnom postupku, niti je došlo do nepravilne primjene materijalnog prava na štetu tužiteljice, niti je tuženi organ postupio suprotno odredbi člana 57. Zakona o upravnim sporovima, a kako to tužiteljica neosnovano navodi u svojoj tužbi.

Odlučujući o tužbi od 28.11.2025. godine sud nalazi da je ista neosnovana, radi čega je i odlučeno kao u izreci ove presude sukladno odredbi člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima.

Iz stanja spisa dostavljenih ovome sudu proizilazi da je predmet ovog upravnog postupka zahtjev tužiteljice od 29.01.2024. godine za priznavanje prava na starosnu penziju za staž ostvaren na području BiH, u pogledu kojeg zahtjeva je prvostepeni organ nakon izvršenog uvida u matičnu evidenciju i dokaze koji se odnose na rješenje prvostepenog organa od 05.07.2024. godine zaključio da nema mjesta ponovnom vođenju upravnog postupka, zbog čega je i donio zaključak od 05.07.2024. godine kojim je odbačen zahtjev tužiteljice od 29.01.2024. godine nalazeći da nema uslova za pokretanje upravnog postupka.

U obrazloženju svog zaključka prvostepeni organ je naveo da je tužiteljica podnijela svoj zahtjev 29.01.2024. godine te da je po navedenom zahtjevu izvršen uvid u rješenje prvostepenog organa matični broj ... broj FZ7/2/1-31-1-58253-20/22 od 05.07.2024. godine i na osnovu izvršenog uvida u navedeno rješenje utvrđeno da je istim rješenjem tužiteljici priznato pravo na srazmjernu starosnu penziju koja pada na teret BiH nosioca osiguranja počev od 01.05.2023. godine u mjesečnom iznosu od 189,64 KM te da se ovakav iznos penzije usklađuje i na dan donošenja rješenja iznosi 202,06 KM mjesečno, te da zbog ovakvog rješenja nema mjesta niti uvjeta za pokretanje novog upravnog postupka, te je prvostepeni organ svoje rješenje donio u skladu sa odredbama člana 123. i 253. Zakona o upravnom postupku.

Nezadovoljna ovakvim rješenjem tužiteljica je protiv istoga blagovremeno putem prvostepenog organa tuženom organu uložila žalbu dana 04.08.2024. godine a tuženi organ je postupajući po navedenoj žalbi donio rješenje broj FZ3/8/1-31-1-996-2/24 matični broj ... od 08.10.2024. godine kojim je ovakvu žalbu tužiteljice odbio nalazeći da ista nije osnovana, nakon čega je tužiteljica svojom tužbom od 28.04.2025. godine pokrenula upravni spor pred Kantonalnim sudom Zenica, te je sud odlučujući po navedenoj tužbi donio presudu broj 04 0

U 016496 25 U od 11.07.2025. godine kojom je predmetnu tužbu uvažio, osporeni akt tuženog organa od 08.10.2024. godine poništio i predmet vratio tuženom organu na ponovni postupak po žalbi tužiteljice od 04.08.2024. godine uz davanje jasnih i preciznih uputa i primjedbi tuženom organu o tome na koji način će postupiti u ponovljenom postupku odlučivanja po predmetnoj žalbi, odnosno sud je tuženom organu ukazao na odredbe član 15., 67. stav 1. i 242. stav 2. Zakona o upravnom postupku.

U ponovljenom postupku odlučivanja po navedenoj žalbi tužiteljice od 04.08.2024. godine izjavljenoj protiv zaključka prvostepenog organa od 05.07.2024. godine tuženi organ je žalbu tužiteljice odbio nalazeći da ista nije osnovana, pri čemu je u obrazloženju svog rješenja dao razloge zbog čega smatra da je zaključak prvostepenog organa pravilan i na zakonu zasnovan te je dao i razloge i ocjenu svih navoda iz podnesene žalbe, pri čemu sud cijeni da je tuženi organ u postupku donošenja svog rješenja vodio računa o odredbi člana 57. Zakona o upravnim sporovima i obavezujućim uputama i primjedbama iz ranije presude ovoga suda od 11.07.2025. godine, što znači da je tuženi organ u postupku donošenja osporenog rješenja u svemu postupio u skladu sa uputama i primjedbama iz navedene presude uz pravilnu primjenu odredaba Zakona o upravnom postupku i pravilno izvođenje zaključka u pogledu činjeničnog stanja uz pravilnu primjenu odredaba materijalnog prava, pa sud nalazi da je ovakvo rješenje tuženog organa pravilno i na zakonu zasnovano te da istim rješenjem tuženi organ nije povrijedio pravila upravnog postupka, niti je došlo do nepravilne primjene materijalnog prava na štetu tužiteljice, niti je tuženi organ „ignorisao“ upute i primjedbe iz navedene presude od 11.07.2025. godine odnosno nije povrijedio odredbu člana 57. Zakona o upravnim sporovima, kako to tužiteljica neosnovano navodi u svojoj tužbi.

Naime, iz obrazloženja osporenog rješenja i nedvosmisleno proizilazi da je tuženi organ poštovao upute i primjedbe iz presude od 11.07.2025. godine, te je vodeći računa o odredbama člana 15. i 67. stav 1. Zakona o upravnom postupku, a u cilju pravilnog i potpunog utvrđivanja činjeničnog stanja tužiteljici uputio dopise od 22.07. i 24.09.2025. godine kojima je tražio od tužiteljice izjašnjenje u pogledu podnesene žalbe od 04.08.2024. godine, odnosno tuženi organ je od tužiteljice zatražio da se izjasni da li se predmetna žalba odnosi na rješenje prvostepenog organa od 05.07.2024. godine kojim je tužiteljici priznato pravo na srazmjernu starosnu penziju ili na zaključak od 05.07.2024. godine kojim je odbačen zahtjev tužiteljice podnesen 29.01.2024. godine.

U vezi sa navedenim dopisima prvostepenog organa tužiteljica je dana 17.10.2025. godine dostavila tuženom organu odgovor na navedene dopise u kojem je decidno navela da smatra da se njena žalba odnosi na zaključak od 05.07.2024. godine i u istom je navela da smatra da je materijalno oštećena za period od 01.11.2020. godine do 30.04.2023. godine, iz čega proizilazi da je tuženi organ ovakvim postupanjem vodio računa o odredbi člana 15. i 67. stav 1. Zakona o upravnom postupku, jer je u ponovljenom postupku razjasnio odlučujuću činjenicu da se žalba od 04.08.2024. godine odnosi na doneseni zaključak prvostepenog organa od 05.07.2024. godine.

Kod ovakvog stanja stvari i razjašnjenja činjenice da je predmetna žalba podnesena protiv zaključka od 05.07.2024. godine, tuženi organ prema ocjeni ovoga suda pravilno postupi kada ovakvu žalbu tužiteljice odbija pravilno zaključujući da je zaključak prvostepenog organa pravilan i na zakonu zasnovan.

U pravcu ovakvog zaključka tuženog organa vezanog za podnesenu žalbu i pravilnost zaključka prvostepenog organa, tuženi organ se pravilno u obrazloženju svog rješenja pozvao na rješenje prvostepenog organa matični broj ... broj FZ7/2/1-31-1-58253-20/22 od

05.07.2024. godine iz kojega proizilazi da je tužiteljici istim priznato pravo na srazmjernu starosnu penziju koja pada na teret BiH nosioca osiguranja počev od 01.05.2023. godine, u pogledu navedenog rješenja tuženi organ pravilno zaključuje da tužiteljica protiv istog rješenja u zakonom ostavljenom roku nije ulagala žalbu niti je koristila vanredne pravne lijekove, zbog čega je takvo rješenje postalo konačno i u formalno – pravnom i u materijalno – pravnom smislu, pa imajući u vidu navedeno rješenje i utvrđenje činjenica iz istog tuženi organ pravilno u svom rješenju ukazuje na odredbu člana 123. stav 2. Zakona o upravnom postupku, kojom odredbom je propisano da ako nadležni organ povodom stavljenog zahtjeva stranke utvrdi da po važećim propisima nema uvjeta za pokretanje postupka donijet će o tome zaključak kojim će se podneseni zahtjev odbaciti kao preuranjen, a protiv istog zaključka je dozvoljena posebna žalba, a pored toga tuženi organ pravilno u pogledu činjeničnog stanja u ovom upravnom predmetu ukazuje na činjenicu da je tužiteljica bila u obaveznom osiguranju u Republici Francuskoj sve do 30.04.2023. godine, i pri tome tuženi organ pravilno ukazuje na odredbe člana 96. i 106. stav 1. i 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju (Službene novine FBiH, broj 13/18 i dr).

Pri svemu ovome tuženi organ je u svom rješenju dao valjane razloge o svim navodima tužiteljice iz njene žalbe od 04.08.2024. godine, uz konstataciju da je prvostepeni organ već odlučio o pravu tužiteljice na srazmjernu starosnu penziju pravomoćnim i konačnim rješenjem od 05.07.2024. godine, i da zbog navedenog postupka i donesenog pravomoćnog i konačnog rješenja nema uvjeta za ponovno pokretanje upravnog postupka i ostvarivanje prava po zahtjevu tužiteljice od 29.01.2024. godine.

Donoseći ovakvo rješenje, prema ocjeni ovoga suda, tuženi organ istim nije počinio nikakve povrede pravila upravnog postupka, niti je došlo do nepravilne primjene materijalnog prava na štetu tužiteljice kako to ista neosnovano navodi u svojoj tužbi.

Odlučujući o tužbi od 28.11.2025. godine sud nalazi da je ista neosnovana i da tužiteljica istom neosnovano ukazuje na nepravilno i nepotpuno utvrđeno činjeničnog stanje te da se nije postupalo po pravilima postupka i da je došlo do nepravilne primjene materijalnog prava.

Neosnovano tužiteljica u svojoj tužbi prvenstveno ukazuje na činjenicu da tuženi organ nije vodio računa o uputama i pravnim shvatanjima iz donesene presude Kantonalnog suda Zenica od 11.07.2025. godine jer se iz obrazloženja osporenog rješenja jasno zaključuje da je tuženi organ u postupku donošenja svog rješenja prvenstveno vodio računa o uputama i primjedbama iz citirane presude, te da je u svemu postupio u skladu sa istom, te donio pravilno i na zakonu zasnovano rješenje.

Neosnovan je navod tužiteljice o tome da je tuženi organ bio dužan voditi računa o načelu pomoći nekoj stranci iz člana 15. Zakona o upravnom postupku jer iz obrazloženja osporenog rješenja na strani 2. u drugom i trećem pasusu tuženi organ pravilno navodi da je postupio po uputama iz navedene presude a uzimajući u obzir žalbene navode, te da je od tužiteljice dopisima od 22.07. i 24.09.2025. godine zatražio izjašnjenje vezano za podnesenu žalbu, kako je to naloženo navedenom presudom, a u pasusu trećem na strani 2. obrazloženja tuženi organ ističe i dopis tužiteljice od 17.10.2025. godine kojim ista potvrđuje da je njena žalba od 04.08.2024. godine podnesena protiv zaključka prvostepenog organa od 05.07.2024. godine, a koje činjenice tužiteljica zanemaruje u svojoj tužbi, pri ovome sud nalazi da neosnovano tužiteljica smatra da tuženi organ tužiteljici uopšte nije objasnio šta znači rješenje a šta znači zaključak, jer u tom pravcu nisu niti navodi suda iz njegove presude u kojoj je i sam sud primijetio da je potrebno od tužiteljice zatražiti izjašnjenje o tome da li svoju žalbu smatra žalbom protiv zaključka prvostepenog organa ili je žalbu podnijela protiv

rješenja prvostepenog organa a sve imajući u vidu navode i razloge koji proizilaze iz podnesene žalbe od 04.08.2024. godine, pa s toga tuženi organ i nije imao obavezu da tužiteljici pojašnjava šta je rješenje a šta je zaključak.

Pored navedenog sud nalazi da nisu od značaja navodi tužiteljice u kojima se poziva na presudu Kantonalnog suda Zenica broj 04 0 U 015089 23 U od 18.12.2023. godine i od 05.08.2025. godine pa sve iz razloga što se ne radi o identičnoj situaciji obzirom na činjenicu da je predmet ovog upravnog postupka zahtjev tužiteljice od 29.01.2024. godine za priznavanje prava na starosnu penziju, te da je o pravu tužiteljice na starosnu penziju odlučeno pravomoćnim i konačnim rješenjem prvostepenog organa od 05.07.2024. godine.

S toga nije od značaja niti pozivanje tužiteljice na presudu Ustavnog suda FBiH broj U 36/18 od 12.11.2019. godine, a zbog činjenice da je tužiteljici pravo na srazmjerni dio starosne penzije priznato rješenjem prvostepenog organa od 05.07.2024. godine, protiv kojeg rješenja tužiteljica nije ulagala žalbu tuženom organu niti je koristila vanredne pravne lijekove zbog čega je rješenje postalo pravomoćno i u formalno – pravnom i u materijalno – pravnom smislu.

Pored svega navedenog sud smatra i neosnovanim pozivanje tužiteljice na stav stručnog aktiva Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje broj FZ3/2/2-05-7-48-11/18 od 05.11.2018. godine jer ovakvim navodima tužiteljica očigledno osporava pravilnost ranije donesenih rješenja od 05.07.2024. godine, a isto rješenje nije predmetom ocjene pravilnosti i zakonitosti u ovom upravnom sporu.

Na kraju, sud nalazi neosnovanim i ničim utemeljenim ukazivanje tužiteljice na pogrešnu primjenu materijalnog prava iz razloga što u svojoj tužbi nije navela koji to materijalno – pravni propis smatra nepravilno primijenjenim u ovoj upravnoj stvari i u kojem obimu.

Dakle, kako tužiteljica navodima iz svoje tužbe i dokazima dostavljenim uz tužbu nije dovela u pitanje pravilnost i zakonitost osporenog akta tuženog organa, to je i odlučeno kao u izreci ove presude sukladno odredbi člana 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima.

Zapisničarka

S u d i j a

Mandžuka Jasmina

Ahmetović Hilmo

PRAVNA POUKA: Protiv ove presude žalba nije dopuštena.